

[Knud Kristensen.]

I § 1 findes en Bestemmelse om, at naar Staten eksproprierer Varer, skal der ydes Erstatning, og Erstatningen skal fastsættes af en Kommission udnævnt ved kongelig Anordning — det vil jo i Praksis sige af Ministeren. Er det ikke lidt uheldigt, at den samme Institution, som foretager Ekspropriationen, skal sammensætte disse Kommissioner og er ganske frit stillet med Hensyn til, hvem der skal udpeges dertil? Jeg tvivler naturligvis ikke om, at Ministeren vil gøre sit bedste, men jeg synes ikke, det er helt rigtigt og ikke helt betryggende for Befolkningen at faa det ordnet paa den Maade, at selve det Organ, som foretager Ekspropriationen, ogsaa sammensætter den Kommission, som skal fastsætte Erstatningen, og derigennem faar en vis Indflydelse paa Erstatningens Størrelse.

I § 3 staar der, at der skal nedsættes et Raad til at bistaa Regeringen ved Administrationen af denne Lov, og i dette Raad skal der være 4 af Rigsdagen valgte Medlemmer. Nu kan der være forskellige Meninger om, hvorvidt det er rigtigt, at Rigsdagen vælger Medlemmer til et saadan Raad. Paa den anden Side kan jeg ikke se rettere, end at naar Rigsdagen giver en saa udstrakt Bemyndigelse til Ministeren, er der ogsaa nogen Rimelighed i, at Rigsdagen faar et vist Indseende med, hvordan denne Bemyndigelse administreres, selv om man i Almindelighed lægger ikke saa lidt Vægt paa, at Administration og Lovgivning bør adskilles mest muligt. — Men hvis Rigsdagen skal have Repræsentanter i dette Raad, hvad jeg ikke vil modsætte mig, er saa ikke 4 Medlemmer — det vil altsaa sige et Medlem for hvert af de 4 største Partier — lovlig lidt? Kan de i det hele taget føre nogen virkelig Kontrol paa alle de Omraader, som der her bliver Tale om, rent bortset fra, at de maaske ikke i alle Tilfælde kan være til Stede, naar Bestemmelserne træffes? Jeg skal ikke her stille noget Krav, men blot henstille, om det ikke var fornuftigt, hvis der skal opnaas noget ved denne Foranstaltning, at man i Stedet for 4 valgte 8 Medlemmer.

Endelig vil jeg gerne gøre en Bemærkning med Hensyn til Straffebestemmelserne i § 6. Det er givet, at en Bemyndigelseslov som denne og de i Henhold dertil udstedte Forskrifter skal overholdes, og at de, som gør sig skyldige i Overtrædelser, ikke skal kunne gøre det gratis, men saa vidt jeg ved, er der med Hensyn til Straffen for de fleste Overtrædelser af gældende Love, selv de gro-

veste, sat visse Grænser, men det forekommer mig, at der her slet ikke er givet nogen Vejledning. Straffen kan være Bøde, det kan være Fængsel, og teoretisk er der intet i Vejen for, at der kan idømmes Straf paa Livstid. Jeg spørger blot: Er det ikke almindeligt, at man i Straffelovgivningen dog giver en vis Vejledning for Domstolene med Hensyn til Udmaaling af Straffen for de begaaede Forseelser?

Med disse Bemærkninger skal jeg udtale, at mit Parti er villigt til at gaa ind i en Forhandling om Gennemførelse af en Lov som den her foreslaaede.

Christmas Møller: De to foregaaende ærede Ordførere har henvist til Loven af 7. August 1914, talt om, hvor let den gik igennem Tinget, og hver ud fra sit Synspunkt gjort Bemærkninger om, hvorledes denne Lov virkede. Det er jo ogsaa ganske naturligt, at man ved Behandlingen af dette Lovforslag faar Loven af 7. August 1914 i Tankerne, men jeg vil dog gerne bemærke, at der er Væsenforskel paa Loven af 7. August 1914 og det Lovforslag, vi her behandler, maaske ikke teoretisk, men faktisk. Det, der skete ved Loven af 7. August 1914, var jo nemlig dette, at der blev givet en Bemyndigelse for en Regering, som ikke havde Flertal i begge Rigsdagens Ting, til at træffe meget vidtgaaende Foranstaltninger. Det, der sker her, er, at den højtærede Handelsminister kommer til Rigsdagen og rent teoretisk beder om en tilsvarende Bemyndigelse, skønt det faktiske Forhold er det, som enhver af os ved, at han ad den almindelige Lovgivnings Vej i Løbet af overmaade faa Dage kunde faa gennemført, hvad han vilde.

Denne Fremgangsmaade fra Regeringens Side vil jeg og mit Parti gerne opfatte som et ærligt ment Tilbud om Samarbejde paa disse Omraader, saaledes at mange af de Ting, som vi kan befrygte skal iværksættes, vil blive forberedt i det i Lovforslaget omhandlede Raad, i hvilket Repræsentanter for Rigsdagen og Erhvervslivet faar Sæde. Saaledes opfatter vi for vort Vedkommende ogsaa det Tilbud om Samarbejde, der i øvrigt foreligger fra Regeringen.

Selv om Stillingen altsaa nu faktisk er helt forskellig fra Stillingen i 1914, saaledes at Handelsministeren kunde sige: Jeg behøver ikke en saadan Bemyndigelse, for jeg kunde meget hurtigt faa Rigsdagen til at handle, er jeg ganske enig med den højtærede Minister i, at der kan opstaa Situationer paa disse Omraader, hvor der skal